

4/august/2025

ročník III.

číslo štvrté

Estetič^vno.

literatúra. umenie. filozofia.

dielo na obálke:

niny

Estetično magazín
umenie. literatúra. filozofia.

ročník III.

číslo 4/2025

vychádza 6x ročne

Vydavateľ: **Elliotté P. Joel**, Olomouc

Obálka: **niny**

Redaktor: **Miroslava Kočvarová**

ONLINE MAGAZÍN ESTETIČNO
JE PARTNEROM

**STREET
ART
FESTI
VAL**

Olomouc
01–30/09/2025

Hradec Králové
13–22/09/2025

muraly / grafitti / výstavy /
přednášky / hudba / film /
workshopy

Crimson & Clover

Milan Tomić

The Swan

I pull
you closer by your nape;
by the road which makes the body end
and the mind begin.
This light rain trickles down
your willing cheeks,
and I slide my fingers to feel the drops
disappearing in your heat.
Your lips shrink me down
to the short bursts of breath that escape us.
To the imprint of grass on my palms,
as I prop my body above yours—
feathered and stiff,
like a swan beating its wings
above a warm, dark river.
Like an owl losing its way
in the bleeding shade of a deep forest.
The fading sunlight drowns
like Zeus would drown
in the current of your loosening thighs.
I swallow the light from the stars
like Zeus would swallow them
to make the darkness between us
shimmer.

White Nights

Two shadows sit
at the edge
of a lacerated overpass
in the crawling off-hours of summer.

Then one
wilts down under the earth
to feel the quake from stem to stern.

To stop the force
of two tectonic plates
diverging from one another.

To grieve
like grief was soft and light
as a midnight jog
under swarms of sluggish clouds.

Like admitting to
a white lie
told to avoid conflict.

But the night is long; the night is dark
& the light keeps falling through the fissures
indefinitely.

Two shadows sit,
wilting at different paces,
filling in different spaces
in the unkempt garden
of the vacant house floating
inside the aching tissue of a gaping wound.

Crimson & Clover

*losing through you what seemed myself,
i find selves unimaginably mine*

This endless crimson mist
passes through me like light through broken glass
This endless clover pasture,
with its half-built barn at the back,
with its shattering heartbreak winds
that found the perfect chance to blow
with no prior warning.

Moonlight all over me,
no matter what I do.

These stretched-out comely hands
that I'd hold and pull and squeeze
with fingertips that drift
like worried fire in the fields.

These inviting, burning cheeks,
when she furrows like a lioness
as I burrow every secret worth losing
between her marrowed ribs.

Sunlight all over me,
no matter what I do.

Excerpt:

Dear reader, the last time I spoke to her was around 8 months ago. With snot and desperation clinging to the back of my throat, I told her:

"But I'm running. I'm running. I'm exercising. I don't know what else to do." She exhaled quietly, trying to hide her frustration over the phone, but I heard it anyway. She said, "You're not supposed to run. You're supposed to process it. You have to process it."

I thought about how incredibly easy and convenient it was for her to say that. How privileged and tone-deaf it was. What did she know about running? She, who hadn't run a single step and only retaped the finish line with a fresh banner.

Like many times before, I did not listen to her advice. I kept on running, even with knees swollen and hurting, lungs unwilling to share their life with my body, ankles creaking, and sweat pouring down my back. Even with fear in my heart and death at my heels. Even with guilt in my hands. Running, like many other things in my life, became mechanical, systematic, habitual. It plied me open, allowing me to rearrange myself however I saw fit; allowing me to marvel at my emptiness uninterrupted.

It also allowed me to reconnect with her. In running, the pain often gets unbearable, but if you trudge through it for long enough, it subsides and detaches from you. It lets you go. In those moments, you're not running on a treadmill. Not crossing an empty bridge. Not weaving through a bustling city. Not running a marathon. You're walking into a room. Your room. You turn off the light as you enter, stepping into darkness. You know all the items here, even

without seeing them. You move around your bed carefully without stubbing your toe. And at the end of your room, there isn't a window but just a deeper darkness. You enter it, and she's there. She's always there, her body halfway submerged in a lake, just as you remember. She doesn't speak to you, but she moves closer, exposing the rest of her body. You keep your eyes low, fixated on the pubic hair between her thighs, until they come too close, then lift your gaze and meet her eyes. Up close like this, you feel just how warm she is, how real she is. You stand still when you feel her lips on your neck and her fingers on the small of your back. She kneels. And then you forget where your body ends, and hers begins.

She flicks the light in your room with her tongue. On again. Off again. On again. Off again. You're in two places at once. The pain in your soles real, the clicking in your knees audible, the breaking of your breath tangible, but the fire in your loins burns so bright, you can't help but look, even through the pain. On again. Off again. On again. Off again. You move her hair through space and time to see her clutching your thighs and pulling you in deeper. When two thunderclouds collide with one another, they don't crash like solid objects. They merge. Lightning strikes. Rainfall thickens. Updrafts howl. On again. Off again. On again. Off. And then, the bigger cloud envelops the smaller cloud.

So you stop. You can see the finish line from here. She's not there. She never will be. You push your body through one last stretch of pain. Trudging step after step toward the end. Your lungs are burning like a planet revolving too close around a star. That's how

you visit your room nowadays. Through fire and through pain. But when you cross that finish line, the pain is something reserved for the past tense. And so is your room. So is the flickering.

Ľudmila Lukáčová

Cesta

Hľadám cestu,
nie tú, čo vedie k môjmu bydlisku,
ani tú, čo odkrýva pokoj, teda lesnú cestičku,
ale tú, kvôli ktorej je často život ťažký
tebe sa všetko javí bez príjemnej hlášky,
a vlastne vieš, že sa opäť stratíš v pointe
textu.

Sme tu teraz,
boli sme aj včera, a určite tu budeme aj
zajtra.
No vieme kde presne? Či iba telo vníma
všetky tiesne,
a duša s mysl'ou stratili pojem o čase?

Vieme kam vlastne patríme,
alebo iba lúkou bežíme, ako tie srnky plné
voľnosti
či vtáky, ktoré letia v úplnej blaženosti.

Sme ako oni.

Hľadáme si miesta na, ktorých slzy ronili iní
a predsa žijeme v harmónii- alebo skôr
v harmonickej disharmónii.

Prečo sa strácať v prázdnych slovách?

Prečo večne žiť v mdlobách?

Prečo hľadať cestu tam, kde ranený boli iní?

Prečo vidieť nádej v života disharmónii?

Letargia

Už dávno som stratila pojem o svojom bytí,
ak sa na mňa nemožno pozerat', prestrihni tú
sieť nití.

Ked' nevieš zniesť' mojej duše skepsu,
odíd' a vnímaj ma, akoby som mala lepru.

Ty to vnímaš ako moju vinu,
pre mňa je to len situácia, bez závažného
činu.

Bez chuti ďalej fungovať',
letargiou okolie rujnovat'.

Nechcem raniť' žiadne ďalšie srdce,
pretože moje to tiež znova zažiť nechce.
Ako máme cítiť' lásku vo svojom tele,
ked' obaja umrieť' chceme?

Chce umrieť naša bytosť, či len duša,
čo v tele hnije?
Chce umrieť nádej a láska, čo dýku do chrbta
ti vryje?
Možno chceme zomrieť my, zjednotení v
trýzni,
bez pocitu viny a plní nenávisti.

Tá nenávisť v nás žila celý čas,
dúfala som, že je to len po chrbte behajúci
mráz,
že sa raz stratí z dosahu našich rúk
a ja uniknem z letargických múk.

Nahá medzi riadkami

Otvorené okno v izbe mám,
popri tom sa do diaľky dívam.
Vtom chladný vánok stranu knihy otáča,
a ja sledujem, ako v budúcnosti kráčam.

Hľadám seba v dave ľudí,
no v realite medzi riadkami blúdim.
Prečo nachádzam zmysel bytia práve tu,
ved' môj život píše úplne inú knihu.

Možno sa to knihou nazvať nedá,
pretože vo snoch behám po lúkach nahá
a bledá.

Ked' odrazu narazím na známou prekážku,
zbadám reálnu života ukážku.

Zacítim sladké tóny snov,
opäť vidím spleť bludov a citov.
Ked' ľahnem si do trávy, nahá,
cítim, ako mi mráz po tele behá.

V tejto chvíli sa cítim byť krásna,
pretože nedokonalostiam lampa zhasla.
Moje telo je krásny chrám,
akoby sám Boh v ňom býval.

No keď mi v realite po chrbte prebehne
mráz,
ocitnem sa medzi riadkami knihy zas.
Nevnímam sa ako chrám,
iba padám do zúfalstva jám.

Pod lúčmi slnka zbadám kriviek pár,
či skôr je to len množstvo rán,
ktoré vidím iba ja...

Tie rany sú múzou pre mnohých z nás,
aj keď sa tvárime, akoby sme na
nich zabudli zas.
Či skôr tá bolesť tvorená,
je v ich hĺbke zakorenená.

Život vnímame akoby naň padol tmavý
tieň,
a skončil sa ten krásny sen.
Našu myseľ len hmla zakryla a nastala
chvíľa,
ako keď sa kukla premení na motýľa.

Bez citu

Pohl'ady ľudí nahotu odkryli,
a nahé telá kdekoľvek videli.
Snažili sa chápať, prečo sa im život pred
očami rúca,
no znelo to ako duša revúca.

Snažili sa hľadiet' cez husté brvy, ktoré
krášlili ich tváre,
no zbadali len to, čo sa deje práve.
Boli plní zmätku, nonsensu,
a dlhé roky necítili ani kúsok rešpektu.

Svet im pripomínal tieň prázdnych slov,
melódiu temnú, hluchých tónov.
Smiech, rodiaci sa v slzách ľudstva,
hľadeli – a podobu mali ako táto bezcitná
busta.

Cítili sa ako v mede ponorení,
názormi iných ovplyvnení.
Túžili nájsť vlastný smer, či skôr cestu?
Hlavne prestať zažívať večnú skepsu.

Hľadali pocit, ktorý ich oslobodí od
bezcitnosti,
a možno prvýkrát pocítia vánok blízkosti.
Blízkosť seba a svojho vnútra,
no niektorí zastanú, a zostane len busta.

Ked' duša stráca cestu

Ty, zničil si mňa,
ja, zničila som dávno istého muža.
Ten muž, tiež raz ublížil,
a určite tým svoje traumy prehľbil.

Traumy nás zvnútra ničia,
aj keď sa pred nimi duša utiecť chystá.
No veľmi sa jej v tom nedarí,
a preto radšej vedením úzkosť povelí.

Úzkosť je ako tma, v ktorej sa strácaš,
ako chladný vánok, čo strach ti do srdca
vnáša.

Ako keď časť tela pod vodu ponorí sa,
a ty strácaš kontrolu nad tým, čo sa ti zdá.

Či skôr kontrola stráca teba?
Alebo len duša, opúšťajúc telo, hľadá
seba?
Stráca sa vo svete plnom nenávisti,
kde pomaly umiera, v tichosti.

Nik nevie, čím si prechádzaš,
a ty, akoby v skale upevnené telo máš.
Nevieš sa pohnúť z tejto situácie,
a ak máš zlé obdobie, padneš do depresie.

Depresia ťa dusí, svet ti zhasína,
a ty hľadáš svetlo, no prázdnota ťa objíma.
Prázdnota ti zvierá hrdlo, a ty nevieš vydať
ani tón
prežívaš iba vnútorný boj.

Miluješ minulosť,
prežívaš prítomnosť,
no bojíš sa budúcnosti-
však to nie sú príznaky neschopnosti?

V minulosti hľadáš pocit blaženosti,
ale vytvára to v tebe pocit,
akoby si utekala od dospelosti.

Prítomnosť je prúd vody,
Ty, cítiš zvláštne mdloby.
Kam sa máš uchýliť?
Veď je predsa ľudské sa mýliť.

Či skôr sa odlíšiť od každého, koho
v živote stretneš?
No iba svojej duši šepneš.
A budúcnosť? Neodhalená úzkosť.
Možno krutá zlosť čo vyvoláva v tebe
pocit strachu,
ako keď cítiš nad hlavou ťarchu mraku.

Lotéria duše

Nemám energiu sledovať tú lotériu,
čo má mi vraj doniesť šťastie,
no vo mne len smútok rastie
a môj život sa pomaly mení na tragédiu.

Každý túži zažiť komédiu,
kde sa všetci vždy smejú,
no mne tým pokoj berú,
a opäť pociťujem tragédiu – životnú lotériu.

Môj smiech nemá silu,
tak ako keď mi nejde napichnúť žilu.
Mne už slzy tečú,
myšlienky sa pomaly vlečú.

Rada používam iróniu,
keď popri premýšľaní zbieram aróniu.
V hlave si tkám myšlienky,
a dušu tým zamykám do klietky.

Nemá priestor posúvať sa ďalej,
tak mi, prosím, do duše vlej nádej!
Zároveň cíti klaustrofobickú tieseň,
čo v mojej hlave spúšťa depresívnu pieseň.

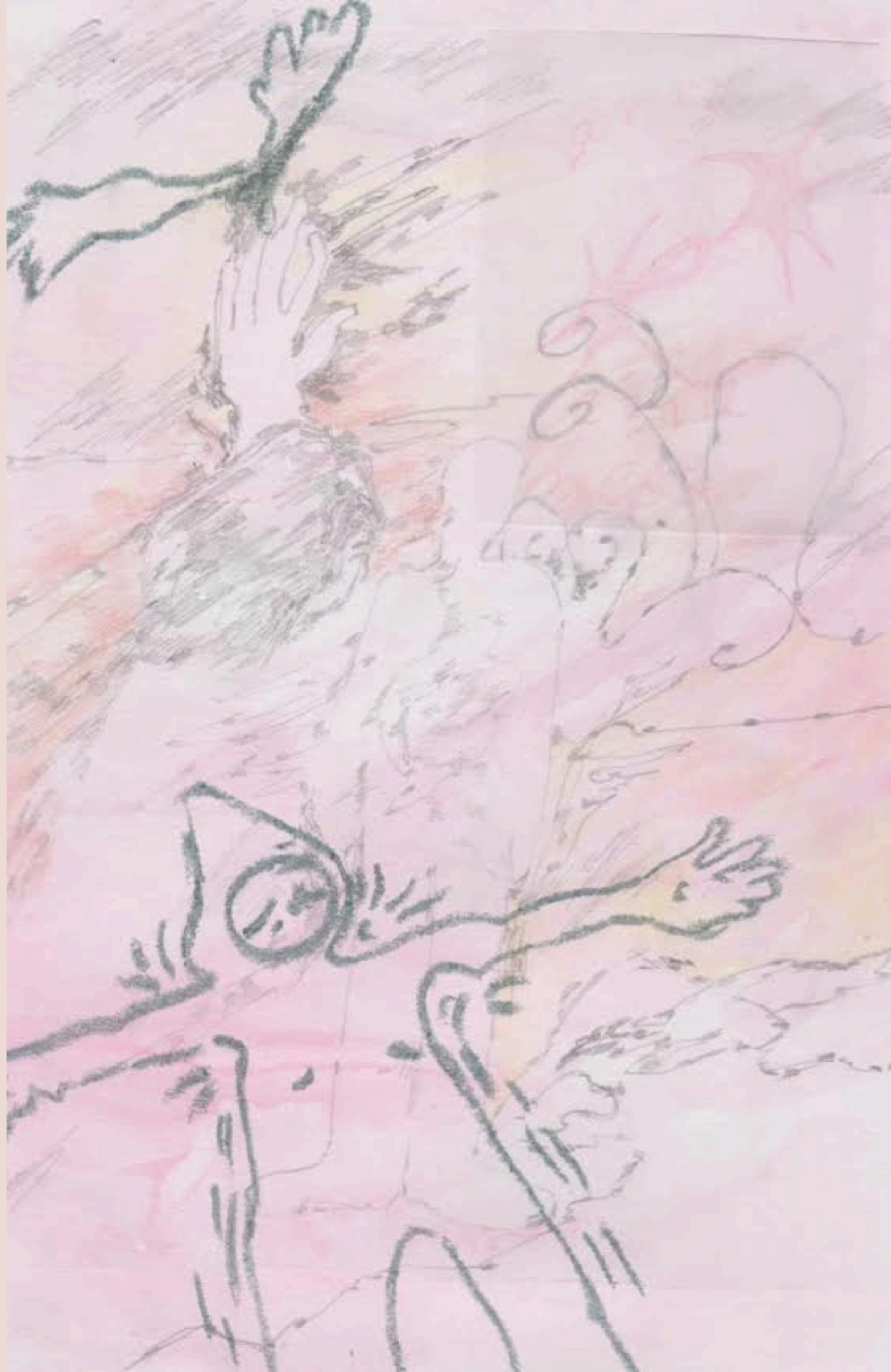
Počas melódie, akoby som to nebola ja –
mozog sa pomaly opíja.
Opíja sa tónmi tejto piesne
a duša sa mení, klesá bezútešne.

Z dolného poschodia cítiť cigaretový dym.
Prečo svoju dušu ešte viac topím?
Pri písaní pozerám do kúta,
a pritom duša telo opúšťa.

Uniká a nik ju nevie nájsť,
kým ľuďom po chrbte behá mráz.
Sama márnou snahu tomu dávam,
no v hľadaní sa vzdávam.

Buď nepochopím zmysel bytia
alebo nastane chvíľa úplného spolužitia –
spolužitia medzi dušou a telom
a myšlienkou tichou, bdelou.

Dotyk
niny

prečo v твоjich prstoch
sa náhle zmenilo ročné obdobie —
bez vetra, bez dôvodu
len tak
ako keď svetlo zhasne
v izbe
kde sa ešte spí

ticho
rýchlosť smrti (s)nehu
čo nikomu nezakýva

chytám sa zvyškov teba
ako tieň steny
ktorá si pamätá obraz
už odídeného rámu

mrazí

dotýkala som sa ti chrbtice
ako staré slová Biblie —
s úctou
s vierou
s túžbou nezabudnúť

vlasy ti tiekli pomedzi moje prsty
ako voda,
ktorá sa už nechce vrátiť
do studne

z displeja sa stalo zrkadlo,
v ktorom nevidím seba
len tvoj chýbajúci pohľad

moje ruky —
chladnejšie než tvoje mlčanie

a nik už nikoho nezahreje,
lebo teplé slová
sa vytratili
a ostalo len:
"seen"
a studené klikanie bolesti

na stole prázdna fľaša —
ticho v skle,
ktoré raz bolo smiechom

o holuboch

+***++++

utekám predtým čo som poznala
čo som si tak detsky osvojila

niesom schopná spisovať
myšlienky do slov
na papier

nebudem ani savannah brown
s youtube poems videami

nebudem ani milostné dieťa
allena ginsberga a tove jansson

diktafón aplikáciu držím blízko pri perách
vdychujem krv afrických detí
ktoré zomreli pre môj iphone

kričím hovorím spievam
skoro každý boží deň

uchováva radu audio denníkov
kde hovorím aj o znamienkach
na tvojom bruchu

vo videu
recording 86 plačem nad diagnostikou
recording 83 •*•*'
recording 81 •*++=
recording 69 hovorím o nás
recording 59 *^*
recording 58 +=**
recording 55 ^**+=

niesom broken kým som stále broke

kým ma nezlomíš

00

Mamá

Mamá

Tē
raida

Mám

tlačím sa k sklu
možno ho raz predýchnem
možno praskne

našli mi akupunktúrny bod
zlomeného srdca
hneď pri sídlisku morských víl

zatlač
stlač
ukáž
kde rástli stromy,
ktoré nikdy nevideli slnko

navrhnutá terapia
podpísaná feministom
pohár slz na lačný žalúdok
k tomu remix popu
od bielej feministky

najlepšie by bolo ostať
patríš sem
som tvor mora

Náruč z

hodvábů

Anna Kotyková

Slovné zátišie

Obrysy našich penteliek zanechávajú
rozličné stopy,
síce majú rovnaké hroty,
no vizuálom sú tvoje čiary s viditeľným
tieňovaním,
zatiaľ čo moje sú s významovým
zmrákaním.

Kontrast bielej s ostrou sivou ryhou v sebe
nesie odkaz lásky a nehy,
v ňom sa krivky reality pretvárajú,
krvácajú, obnažujú a zužujú moje a tvoje
túžby.

Sú to ako také naše služby,
v srdcových záležitostiach.

Zatiaľ čo tvoje skrývanie chýb má v
dôsledku tvarovateľná gumu,
moje má jedna rovná čiara, ktorá nemo
kričí do očí: „preškrtnuté“.

V objektívne jestvujúcom všeobecnom
obraze, to však nie je také jednoduché.

V skutočnosti sa prechmaty riešia medzi dvomi.

Oponentom nám však, už nie je papier.

Už to musíš povedať žene a ja mužovi.

Pri kreslení rýh do reality dochádza k stretu pohlaví,

a už je len na ich dohode,

kto sa ako ďalší obnaží,

a padne ako múza do mysle, a do očí.

Mlynček

Napadané hviezdy na odtaté hlávky,
tak skončili v mojom kline pivonky,
poviazané fialkové kvietky,
ako matky prírody dietky,
mojím panenkám pre radosť.
Radosti dosti v týchto vejárových
teplotách.

Skláňam sa k ním,
nie pre telepatický odkaz zavoňaj k ním,
ale odtínam svoju hlávku,
a skladám obdiv pre každú individuálnu
pivonku,
pre radosti dosti čo nenachádzam vo svete
vonku,
nachádzam potešenie pri tom ako popíjam
kávovú sklenku.

V tých vzpriamených púčikoch,
ktoré pri spore so slnkom nachádzajú chlad
v ich nočných motívoch,
našla som tam aj ja vejárový chládok,
pre moju poetickú dušu hypnotický spánok.

Našla som chvíľkovú múzu,
pokým mi kvapôčky potu stekajú pomedzi
prsia, poza pivonkovú blúzu.

KE-ZA

Stratosféry pod posteľami zaľúbených
adolescentov,
ktorí si kúpili žuvačky v automate za pár centov,
prehltli ich náhodou a uložili sa na dne
orgánov, teda zaprášených baldachýnov.

Hľadajú príbehy v rozhodených
písmenách,
a veria na náhodu v trafikových osemsmerovkách,
predbiehajú sa v nájdených slovách,
loví ich na čiernobielych stránkach.

Arzén, drábi, srdce, lotri, idyla?
Do mojej mysle sa táto chvíľa zaryla.

Vznášame sa pri okraji bezodnej priepasti,
tej krásnej mladosti.

Melódie sa tu striedajú, cez pery
zabalzamované elánom hmmmkkavým
spôsobom cestu von nachádzajú,
a potom si bozky vymieňajú,
so sviežim dychom padajú do nezvratných
sľubov, a s veľkou obľubou im je celý svet
ukradnutý na nekonečný počet spôsobov.

Poved

Horia mi spánkové kosti,
v návaloch zlosti, už tú páľavu nevnímam.
Už len bezstarostným spánkom (za trest)
oplývam.

Zaspávam v ústraní.
Neprebúdzam sa ani pri zmýšľaní nad
koncom
Ved' bodka, už ju tam daj
Daj ju tam
Daj
(bodka).

Zabodla som si klinovú kosť cez spánky,
cez myšlienky, pretla som si dúhovky,
panenky.
Už cez nich nevidno pozemské peklo,
už cez z nich nesála iskrivé teplo.
Už mi do nich nepadajú vlasy,
už mi do nich nepadajú chlapci.

Už sú v nich podvedomé trne.
Zasiate ako kaprinky. Sú to trvalky.
Zo dňa, na deň vyrašia pod návalom
hnevu. Rozliezajú sa mi po mihalniciach,
po pomyselnom brehu.

Sny, l'úbostné listy od povedomia sa čítajú
v odraze mojich zamorených očí.

Prepaľujú sa cez bolesť von,
prepália slzám cestu von.

Potom horľavé kvapaliny tečú korytami
mojich líc, čo najďalej od zreníc,
zreníc cudzieho pohľadu na môj prežitok.

Výpredaj lásky

Pomaly, pomalšie (je replika v tvojom scenári),
a v následku toho ma zlomili vlastné predstavy,
keď som zistila, aké to je len tušiť,
ako ďalší pokus o vzplanutie prežiť.
Som na konci zmyselného rozkvetu.

Uvädla som ti v náručí.

Už ti slovne neuvádzam,
čo za objektívne móresy v sebe utápam.
Pri nohách ti leží všetok môj svet.
Vid' či nevid' ma ako krehký kvet.
Trhaj zo mňa na oko okrasné lupene.
Nasadzuj mi na prstenníky odliate prstene.
A ja ti chvíľu za okamžikom odpoviem,
či s tvojou ofertou lásky do života
vykvitnem.

Pokuk

Ten neznámy muž,
čo tam sedí je mi po chuti.
Ale mám mu sto chutí,
ísť vynadať že je až moc chutný,
a že mi vytvára pocit bludný.

Jeho pohľad ma objal ako neznámo,
a ja týmto dávam na známo,
že ma už nebaví čakať na známost'.

Čo ak mi neznámy prinesie istotu,
nebudem tu žobrať o dobrotu.
Zamysli sa!
Je to muž,
prinesie iba potopu,
a dostaneš z neho zmyslovú slepotu.

Úprimnosť vie byť milšia ako klamstvá.
Klameš samú seba? Intimita sa stráca.
Neznámy známom sa z ničoho nič stáva,
a jeho pusa cez moje vnútro pláva,
jeho pohľad ma už neobjíma okolo pása,
teraz sú tam jeho ruky,
ktoré sú pre mňa spása.

A ja som sa teda dočkala,
to medzi obdobie som prečkala.
Ale čo ak to nie je obdobie?
Čo ak mi tentoraz už neodpovie?
No a čo potom?

No a potom ja budem znova čakať na
známosť,
ale v tej chvíľu už nebudem dávať na
známo,
že by som chcela aby ten pohľad bol viac
než neznámo.

Dávid Dzimko

Mesiac

Si vraj mesiac na nočnej oblohe,
ako fakľa tmavých najtmavších nocí,
tak že nestratí sa pútnik bosý,
on, blišťavá ihla v sennom stohe.

No mesiac len svetlo odráža,
ako len prší pary stádo,
no fakľa pomaly zhasína,
oheň len luxusné blaho.

Dážď padá na polia

Horí celá moja knižnica, v nej každá kniha,
v čiernom ohni slnka,
čo som zapálil.

Od hnevu čelovej žily,
zúfalstva hlbkej rieky,
od neschopnosti duševnej no i úst.

Nezvládol som nápor citov,
preto oheň vzplanul,
preto škrtla zápalka telom.
Blesk prebehol každým svalom,
striaslo so mnou veľmi,
no nebol to raz prvý.

Vždy si to však doteraz zachránila ty,
no pre teba i pálim,
tie z písmen origami listy.

Červené ruky siahajú na čiernu mať mesiaca,
bijú sa medzi sebou, praskajú im kosti,
ako spoločne hltajú kúsky mojich básní.

Balvany padali na moju dušu,
trápil som sa s ťažkým mečom,
aby som ich zavčas presekol.
Balvany, ktoré mi bránili v tom,

aby som červenú knihu otvoril,
a slová jemné zo seba vyslovil.

Veľké veci a skutky srdca k tebe cítim
ba ani takú veľkosť nedokážem vyjadriť,
nejestvuje ešte takej merateľnej jednotky.
Mám ťa veľmi rád, no sám seba niekedy zraním,
keď tvoje konanie sebe potom za vinu dávam,
keď sám seba do smútku staviam.

Myslím, že konáš niečo ako si ty myslíš,
niečo iné myslím, aké sú tvoje úmysly,
no môj deň tým sa zmení.

Vyčítam si, že nie som ja človek dobrý,
že nemám opasok čierny a ani zlatú čiapku,
či ba dokonca štyri hviezdy na každom pleci.
Mám niekedy pocit, že som na príťaž v spoločnosti,
že nie som hodný byť pri tvojom stelesnení,
že sa so mnou rozprávaš len nasilu a tak robíš zvyšok.
Chcem si i niekedy prepichnúť srdce kopijou,
ako ma zraníš zvyčajne maličkosťou,
no trápim a hnevám sa sám na seba.
Bolía ma tepny a žili po celom tele,
keď tak viem, že to nie je bohužiaľ možné,
že to asi nemôže byť skutočné.
Vrieskam do stien a tlačím hlavu do vankúša,

spolu so slzami a plačom v rukách,
a tak zo mňa hnev vychádza.

Hnevám sa, no so sebou i plačem,
hoci som on, srdce nestíchne,
ani nechcem aby.

Zomrie mi srdce potom z faktu,
že nemôžem patriť tvojmu srdcu,
že budem mať sám celú cestu.

Schovám sa do kĺbka, keď mám pocit,
že som len niekto a nič viac,
hoci sa snažím ako víťaz.

Milujem ťa, s tebou sa radujem, no i pre teba smútim,
kašu z hnevu a slaných slz si mútim,
a otázkových výkrikov – „Prečo?“

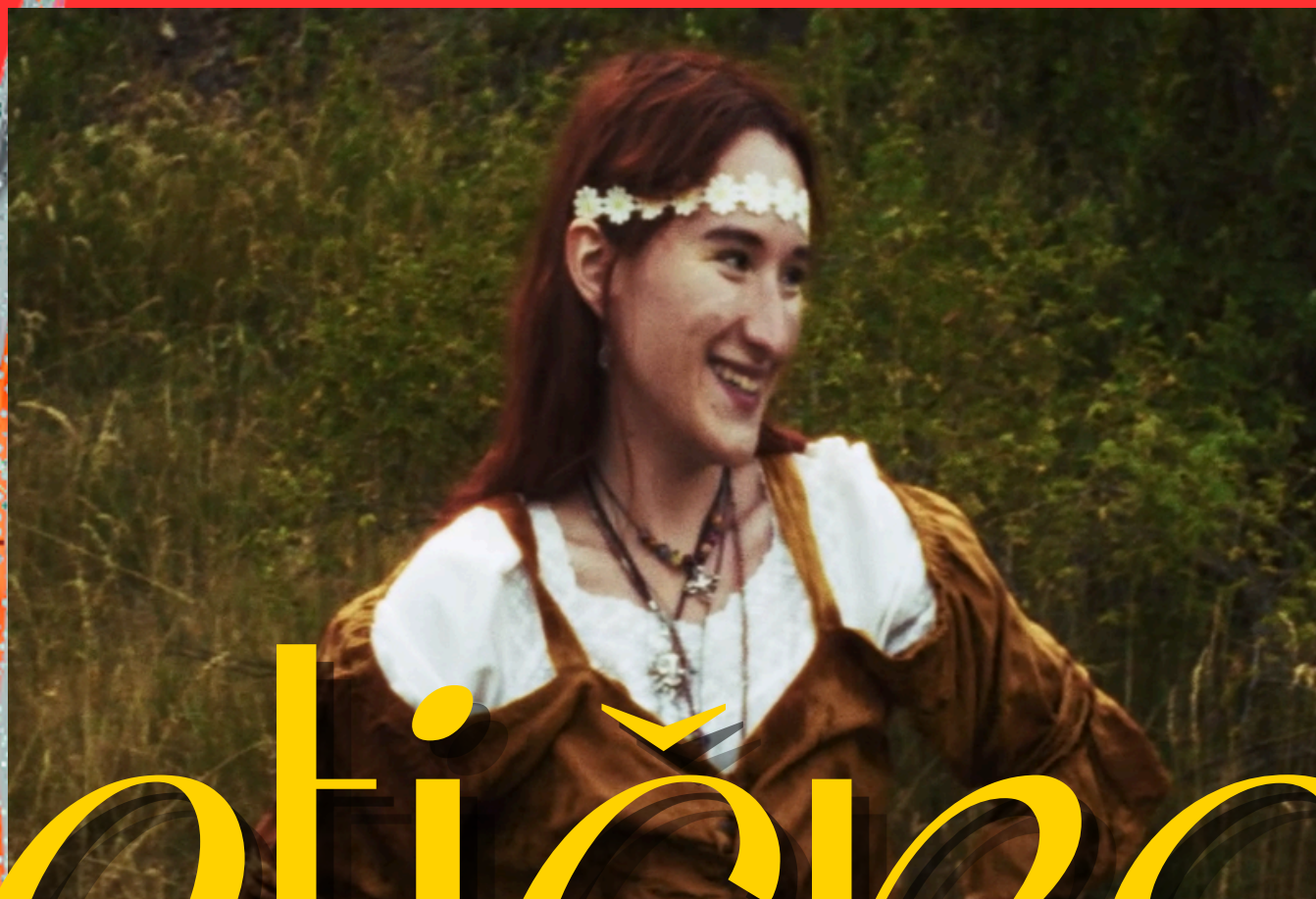
Milujem ťa, no pre teba plačem,
maľujem z ohňa, no i čmáram,
pijem horkú kávu, no jem sladký džem.
Milujem, no roním zo smútku veľké slzy,
väčšie ako ba tie slonie dažďové kvapky,
podo mnou veľké mláky.

Plačem zo srdca i očí,
pre také veľké množstvo vecí,
od tej celého tela bolesti.

Plačem kvôli tebe no i sebe,

tak silno, na tie červené plamene,
ako horí celá moja knižnica.
Pozerám na ne, no slzami hasím,
požiar mojich slov,
smútiaci za pravdou.
Plačem a steká voda,
tak priamo z neba,
ako dážď padá na polia.
Plačem kvôli tebe,
že nemôžem byť v tvojom srdci,
hoci ty v mojom už dlho si.
Uhasil som požiar čiernych papierov,
svojim smútkom a beznádejou,
z hnevu do plaču.
Horela celá moja knižnica, v nej každá kniha,
v čiernom ohni slnka,
čo som zapálil.
Od hnevu čelovej žily,
zúfalstva hlbokej rieky,
musel som zo seba vydať veci, čo ma dusili.

Estetic

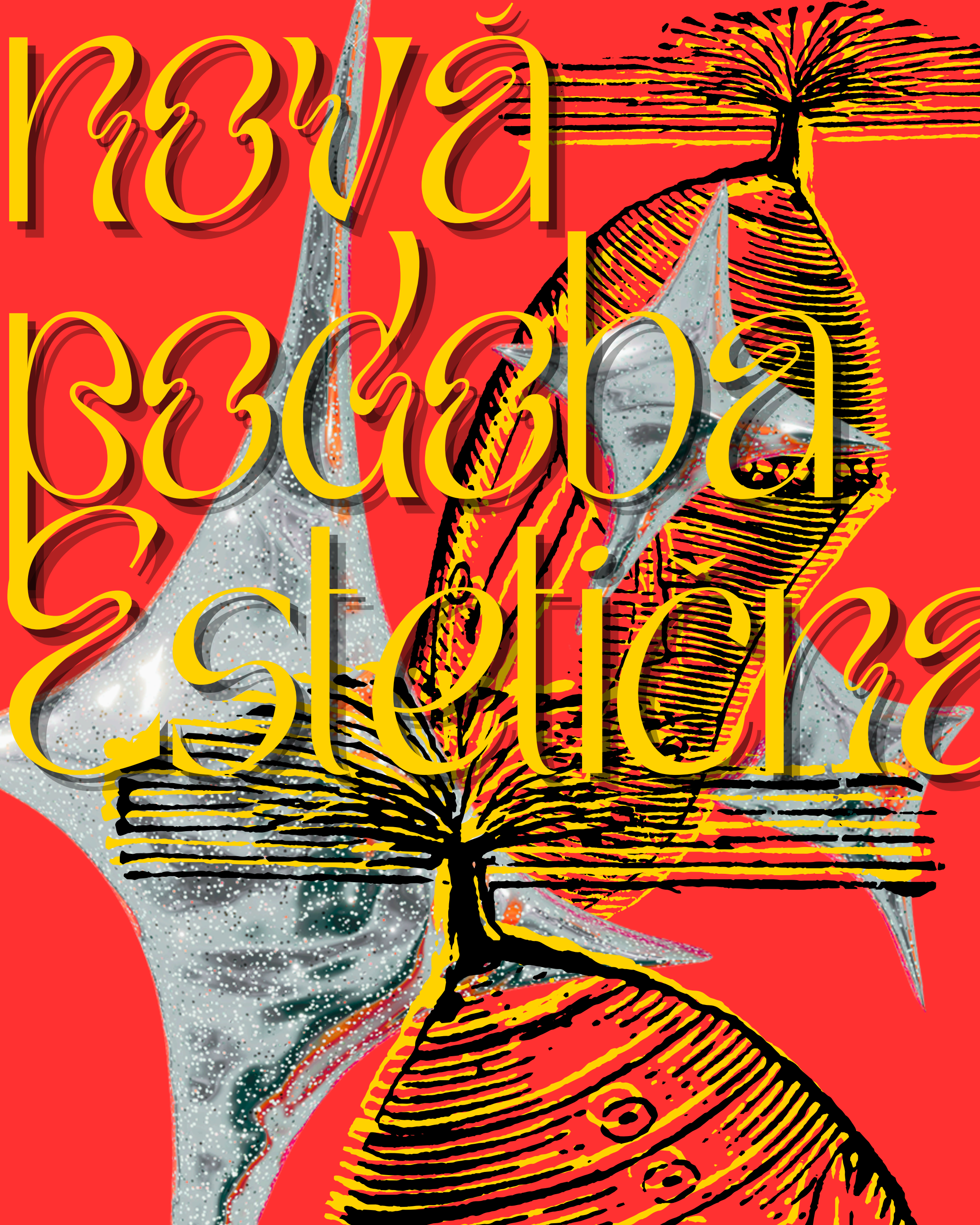
założenie w roku
2023 jako online
reżiskowy czasopis
pre młodych
autorów a młodych

Atelier
Svrnce

Zsoteticné

je projekt, ktorý si
zaslúži nový,
lepší podobu. Byť
súčasťou niečoho
väčšieho.

no va

so che so

stetiche

literatura.
umorie.
fizofia.